

Покрај ниви, покрај лаки,
покрај сниските брегови,
вода тече – вода влече
селски солзи, селски маки
селски таги и јадови.
Извор вода извираше
плодно поле наливаше –
амбар селски пуст остана!
Сонце светло ми светеше
гора ми се зеленеше –
в гора пиле песна пее.
Камен ли му в гради легна
стија ли го в коси стегна –
срце селско – векот тажно!
Кој ја сипе, кој ја роси
таја слана што покоси
по нивјето пшениците
по лозјето гроздовите?
Та се житце не зелени
та се грозје не румени,
та од пуста селска мака
аир нема дур од века?

Кочо Рацин